

[Ebba Strange]

handlinger som eksempel på volden i dette samfund. Derfor bliver jeg nødt til at sige det nu. Jeg synes, det er rystende og katastrofalt, at det skal tages som udtryk for en generel stigning i volden. Den dreng har det skidt, og det ved i al fald alle, der kender ham.

Jeg vil også godt sige lidt om det med statistikkerne. Vi har i dag fra flere sider fået statistisk belæg for, at volden i Danmark er stigende. Jeg kan selvfølgelig også læse kriminalstatistikker, og af dem kan vi så læse, at antallet af registrerede, anmeldte voldskriminelle hændelser er steget. Men vi ved også, at statistikken har ændret sig i årene fra 1970 til 1978, idet der i 1975 skete det, at man under denne voldsstatistik begyndte at inddrage nogle områder, som ikke har med direkte vold at gøre: nægtelse af aftjening af værnepligt, anslåen af falsk brandalarm og lignende hændelser. De er altså med i voldsstatistikken, og det har vel egentlig ikke ret meget at gøre med det, vi taler om i dag.

En anden ting, jeg også godt vil gøre opmærksom på i forbindelse med statistikken, er, at anmeldelser finder måske sted i højere grad, når volden rykker ud af det traditionelle værtshusmiljø og ud på de øde gader, hvor vi møder den på en anden måde. Jeg tror såmænd, at værtshusvold har været en barsk affære, også inden statistikens tal var så høje, som de er i dag.

Vi ved også – det ved vi fra Københavns politi – at man fra Københavns politis side har skærpet kursen over for voldsforbrydere og i flere tilfælde sigter efter straffeloven for forhold, som tidligere blev ordnet via politivedtægten.

Vi kan også se politiets forstærkede indsats ved at se på den udrustning, politiet i dag er i besiddelse af i forhold til for 10 år siden: hård udrustning, visir og hjelme, som skulle de ud i krig, når de skal ud og splitte en arbejdsblokade eller fange nogle hashsælgere i Christiania. Denne statistik skal altså tages med meget forbehold. Men selvfølgelig er vi også i socialistisk folkeparti bekymrede for, at der er så meget vold i dette samfund, som der er, helt uanset hvor meget den så er steget. Jeg vil imidlertid advare imod, at dette folketing bruger sin tid til at øge den angst for vold, som findes i samfundet. Det kan vi let komme til, hvis vi ligesom giver problemet nogle dimensioner, som det ikke skal

have. Vi ved godt, at for hver enkelt af os er det temmelig usandsynligt, at vi bliver voldsofre, og vi ved også, at for andre personer er det sandsynligt, at de bliver det flere gange, så statistikken kan bruges til så meget, og sandsynlighedsberegninger kan udtrykkes på vældig mange måder.

I socialistisk folkeparti vil vi også gerne være med til at gøre vort til at formindske den vold, der faktisk findes, og vi vil også gerne være med til at dæmpe angsten for vold, som findes ikke mindst hos ældre mennesker og hos kvinder, selv om der rent statistisk faktisk er mindst chance for, at de bliver udsat for vold.

Men hvis vi skal gøre noget ad politisk vej, så mener jeg virkelig – det er en opfordring til justitsministeren – at vi skal vide meget mere, end vi ved i dag om, hvad volden egentlig er for en størrelse. Noget ved vi selvfølgelig. Vi ved f.eks., at vold i meget højere grad udøves af mænd end af kvinder. Vi ved også, at den i visse tilfælde starter allerede i skolealderen, hvor drengene er mere voldsomme end pigerne, de er mere aggressive. Jeg tror, det har meget at gøre med de krav, der stilles til drenge i det her samfund, de skal nemlig vokse op til at blive rigtige mandfolk. Rigtige mandfolk græder ikke, og det er en mandenorm at bruge sin fysiske styrke også til at slå på tæven, hvis man ikke kan klare sig på anden måde. Det er også drenge i skolerne, der har de fleste adfærdsvanskeligheder, for samtidig med, at den dér dreng/mandenorm er noget med en ordentlig fysik, så er skolens norm noget med at sidde stille længe ad gangen og gøre, hvad der bliver sagt. Mange familier har større ambitioner på drengenes vegne, end de har på pigerne. Hvis drengene ikke rigtig kan få deres eget jeg til at leve op til disse forventninger, kan man måske få prestige ved at være stor og stærk og ved at stikke på tæven.

Vi oplever ofte, at der bag de halvstore knægte, der virker forfærdelig barske, når de er i flok, gemmer sig små, bange drenge, der i virkeligheden meget hellere ville hjælpes til at finde sig selv end rende rundt og spille store.

Drengene får også flere tæv derhjemme, end pigerne gør, og hvorfor i alverden skulle de så ikke selv gribe til det middel, når de bliver presset, når det er det middel, de er